

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118816176/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

mig ind, og frygtede for, at jeg maaske kunde gøre Situationen vanskelig for den nette, unge Gouvernante; sandsynligvis havde hun været glad ved at være ene herude med sine forkælede Myndlinge. Jeg gjorde derfor Mine til at befri dem for min Nærværelse, men den unge Pige tilkastede mig i det samme et skælnsk Blik — hvor skælnsk, vidste hun vel næppe selv — der tydelig nok sagde, at mit Selskab var hende behageligt, skønt just ikke paa en for mig synderlig smigrende Maade; hun længtes ikke efter at berette „videre om Peter“. Jeg besvarede altsaa hendes forklarende Smil med et forstaaende, satte mig fastere tilrette og udholdt med stoisk Ro et langt Vredesblik fra den skuffede Lille. Det var mig meget behageligt, paa saa billig en Maade at kunne gøre min smukke Naboerske en lille Tjeneste.

Hun var nemlig smuk, det havde jeg ved denne Lejlighed tilstrækkelig opdaget. Hendes Ansigt hørte til den firkantede Type; det var meget regelmæssigt, og da hun var brunet, havde det, overfladisk sét, noget sydlandsk ved sig. Men den lille Næse var ægte tysk, hverken opstaaende eller bøjet, meget beskeden og en Smule uformet. Derimod var der ved Læberne det særlige, at Modelleringen og Farvepaasættningen — fra Naturens Haand for-

staar sig — faldt ganske sammen og vare lige væsentlige, medens man ellers saa ofte ser, at Læberne enten kun ere modellerede eller kun malede, eller ogsaa at Farven træder ud over Formen eller ikke slaar til, saa at de snarere forvirre end understøtte hinanden. Hvis man kunde tvivle om at der var tilstrækkelig Ben i Næsen, saa modsagde dette Læbepar bestemt al Sigtelse for Karakterløshed. Hagen og Kindrundingen var noget af det Fineste, som jeg har sét. — Hun syntes at være af Middel-højde og snarere lidt mager end fyldig. Hendes Paaklædning var ikke synderlig moderne, hvilket jeg godt kunde lide; men hvad der især tiltalte mig, var hendes Hovedbedækning. Det Aar var nemlig nogle skrækkelig høje og spidse Hatte paa Moden, besatte med kunstige Blomster, og jeg havde netop inde i Salonen haft Lejlighed til at forbaves over den Grad af Smagløshed, som de kunde udvikle sig til. Men hun bar en lille baret-agtig Straahat med blaat Fløjl paa Skyggen og et sølvgraat Slør. At gaa med et smukt Slør paa en Tid, da det ikke netop er Mode, viser altid en Dames gode Smag — og en Smule elskværdig Behagelyst. Jeg kan heller ikke tænke mig hos den Tilbedte nogen-sinde at savne Sløret, denne Livssejlladsen Fest-vimpel, der fra det Fjerne og i Trængsel viser,

hvor man skal styre hen, som altid faar vort Hjærte til at banke, undertiden skuffer os. . . . Saa, nu taler jeg allerede om Forelskelse, hvad jeg dog den Gang slet ikke tænkte paa. Skønt — naar tænker man ikke paa det? Kvindeverdenen deler sig dog for os i to Dele: — dem, som det er mer eller mindre muligt for En at forelske sig i, — og alle de Andre, blandt hvilke man egentlig føler sig som i Mandfolkeselskab. — Og denne Gang var jeg tydelig nok i Kvindeselskab.

Vi vare sejlet et godt Stykke, inden jeg havde samlet dette første Indtryk; for jeg turde naturligvis kun i Ny og Næ kaste stjaalne Blikke derhen. Alligevel gjorde jeg det dog maaske hyppigere, end der strængt taget kunde findes Paaskud til. I alt Fald bemærkede jeg, at hun blev rød paa Halsen lige under Øret og bøjede sig dybere ned over Bogen, som ingeniunde var en Foliant, skikket til at skjule sig bag. Det lille Tyksak af et Bind begyudte at plage min Nysgerrighed, en søgte Rejse-Regnvejs-Nysgerrighed, der kaster sig over enhver Genstand i Nærheden. Gamle tyske Oversættelser af Cooper og Walter Scott have omirent dette Format, og jeg havde allerede dømt hendes Lecture til at henbøre under denne agtværdige Categori, da en pludselig Drejning af den røbede, at den til-